

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

DIRECTOR : D. ALEXANDRESCO

PRIM-REDACTOR : I. N. GESĂRESCU

ABONAMENTUL

pe an 30 lei; 6 luni 16 lei; 3 luni 8 lei

Studentii plătesc pe jumătate

Strălănătatea : 40 lei pe an, 20 pe 6 luni

A P A R E

de două ori pe săptămână sub redacțiunea unui comitet

Abonamentele se plătesc tot-d'a-una înainte

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA

BUCURESCI

6, Splaiul Brâncoveanu Voevod, 6

Vis-à-vis de Palatul Justiției

S U M A R :

Câte-va observații asupra Proiectului de lege pentru modificarea unor articole din Codul de procedură civilă, elaborat de fostul ministru de justiție, d-l C. I. Stoicescu, de d. M. Suțu.

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ :

Inalta Curte de casație, s. II : G. Anița, recurs corecțional cu o Observație de d. G. Bădulescu.

Tribunalul Ilfov, secția de Notariat : Ecaterina Mavrodolu cu Elisa Leca și Sava Grigorescu.

Tribunalul Iași, secția II : O. Akerman cu P. V. Sion și soții Esmaralda și Locot. V. Costachi, cu o Observație de d-l D. Alexandresco.

Bibliografie.

Câte-va observații asupra Proiectului de lege pentru modificarea unor articole din Codul de procedură civilă, elaborat de fostul ministru de justiție, d. C. I. Stoicescu.

(Urmare) (1).

Art. 251 (247)

«Orî-cine are un interes legitim și actual într'un proces ce se urmează între alte persoane, va putea cere să stea și dînsul în instanță».

Vechiul art. 247 zicea, după art. 267 gen. : acela care are *interes* ; codul actual zice : acela care are un *interes legitim, născut și actual*, iar art. 251 menține această din urmă formulă, suprimând, ca pleonasm, cuvîntul *născut*. Atît actualul art. 247, însă, cît și art. 251 din proiect se exprimă greșit, de oare-ce condiția *actualității* interesului nu se poate cere la toate speciile de intervenție. Ne explicăm : Alin. 2 al art. 251 prevede două specii de intervenție, ca și art. 247 actual : cea care se face pentru valorificarea pretenției intervenientului, și cea care se face pentru apărarea drepturilor uneia din părțile împlicate. Cea dintîi nu e decît un proces nou, care se alipește la pro-

cesul pendinte, o reclamație pornită de un al treilea, cu privire la obiectul litigiului existent și care, ca verî-ce acțiune introductivă, trebuie să întrunească toate condițiile cerute pentru intentarea acțiunilor, prin urmare, și *actualitatea* interesului. De altă natură, însă, este interesul celui de al treilea, care intervine pentru apărarea drepturilor unei din părți. Aci interesul nu e *actual*, ci numai *eventual*, scopul unei asemenea intervenții nefiind decît preintimpinarea prejudiciului ce l-ar putea pricinui intervenientului rezultatul procesului principal (1).

Am cedat o creanță, pe care cesionarul o urmărește în contra fostului meu debitor. Am interes să intervin în instanță și să susțin alături de reclamant existența creanței, pentru a înlătura pericolul pierderii procesului și, ca consecință, recursul în garanție a cesionarului, în contra mea. Interesul, însă, în sensul propriu al cuvîntului, isvorînd dintr'un prejudiciu actual, nu este încă născut ; se va naște atunci și dacă rezultatul procesului îmi va fi defavorabil. Un al treilea revendică un imobil de la cumpărătorul meu ; am interes să intervin și să mă alătur de pârât pentru ca, nu cum-va reclamantul obținînd câștig de cauză, să fiu expus la acțiunea în garanție ce ar intenta-o în contra mea cumpărătorul evins. Și în acest caz, ca și în multe analoage, interesul propriu zis nu e decît eventual. Prin urmare, orî suprimăm cuvîntul *actual* din art. 251, orî, mai bine, adăogăm : *actual sau eventual* ; *actual* s'ar referi la intervenția ce se face pentru valorificarea pretenției intervenientului, *eventual*, la intervenția ce se face pentru apărarea drepturilor vre-unei din părți.

Pe lângă aceste două specii de intervenție, jurisprudența franceză admite încă intervenția zisă *forțată* (2). La noi, înaintea revizuirii din 1900, existența unei asemenea intervenții era contro-

(1) Vezi G. Mironescu, *op. cit.*, p. 46 și urm.(2) Vezi Garsonnet, *Tr. th. et pratique de procéd. civilă*, II, § 386, p. 686.(1) Vezi *Curierul Judiciar*, No. 69, 71, 75, 76 și 80 din anul curent.

versată⁽³⁾. Față cu tăcerea codului actual, ar fi greu astăzi de a se mai susține existența intervenției forțate în procedura noastră. Cu toate acestea, e necontestat că sunt cazuri unde rațiunea și echitatea reclamă admiterea ei. Sunt deținătorul unui imobil ce se pretinde proprietate a unei succesiuni și se intentă în contra mea o acțiune în revendicare de cătră unul din moștenitorii. Cel-lalți aștepta, poate, rezultatul procesului pentru a porni, la rândul lor, aceeași acțiune, și iată-mă expus a suferi atâtea procese câți sunt și moștenitorii, pricinuindu-mi-se ast-fel pierdere de timp și cheltueli repetate. Mi se poate impune asemenea situație? Dar, pe lângă această lovire a unor interese private, se prezintă aci și un interes de ordine publică. Pe de o parte, împușinarea proceselor, pe de alta, înlăturarea posibilității unor hotăriri contradictorii, militează încă, în asemenea caz și în alte analoage, pentru admiterea intervenției forțate. De altmintrelea, cel de al treilea nu are de ce să se plângă; căci, din două una: său este intenționat a susține pretenția comună, și atunci nu există rațiune ca să nu se judece o-dată și în înțelegere cu primul reclamant; sau nu are asemenea intenție, și atunci este liber a nu lua concluzii în instanță sau a nu se presenta la judecată. În ori-ce caz, însă, hotărirea îi va fi opozabilă; aceasta chiar va fi, adesea-ori, unicul scop al intervenției forțate (*demande en déclaration de jugement commun*).

Pentru aceste considerații, propunem a se adăoga, după ultima dispoziție, relativă la intervenția voluntară, un articol, asupra intervenției forțate cam în sensul următor:

«*Dacă partea chemată în judecată are un interes legitim de a cere intervenția unui al treilea, judecătorii vor putea încuviința asemenea cerere, dând părților un termen spre a se chema și cel de al treilea la judecată*».

«*Cererea nu se va putea face de cât la prima instanță și înaintea veri-cărei apărări asupra fondului*».

«*O-dată cu citarea celui de al treilea, îi se va comunica și copie de pe cererea de intervenție*».

«*Până la ziua înfățișării, el va putea lua cunoștință de copiile de pe actele depuse la greșă de cătră reclamant și părât, și, în același termen, va fi dator să depună și el copiile de pe actele cu care înțelege a se servi în proces*».

(3) Tribunalul din Suceava, acel din Roman, și Curtea din Iași au admis asemenea intervenție (V. *Dreptul* din 1875, No. 31; *Dreptul* din 1882, No. 8 și *Curierul Judiciar* din 1901, No. 14), iar tribunalul din Botoșani a respins-o ca nefiind admisă de legea noastră (*Dreptul* din 1895, No. 61). D-l D. Alexandresco se pronunță în favoarea admiterii ei. V. nota în *Curierul Judiciar*, loco cit., și *Droit ancien et moderne de la Roumanie*, p. 321, nota 1.

«*Se va da o singură hotărire asupra concluziilor tuturor părților*».

Art. 257

«*Cererea reconvențională nu va fi primită de cât în cazurile următoare:*

a) *Dacă izvorește din aceeași cauză ca și acțiunea principală;*

b) *Dacă constituie o apărare contra acestei acțiuni;*

c) *Dacă tinde la obținerea compensațiunei*».

Față cu acest art., care determină în mod precis cazurile în care sunt admisibile cererile reconvenționale, al. 2 din art. 12, care prevede și el două din aceste cazuri⁽⁴⁾, trebuie să fie redus la textul următor:

«*Cererea reconvențională se va face asemenea înaintea judecătorului acțiunei principale; chiar în caz când nu ar fi de competența acestui din urmă*».

Această redacție ar avea și avantajul de a face inutil următorul aliniat al art. 257, care e cam intunecos.

«*Cererile reconvenționale nu vor avea, în ce privește competența și instanța, nici o influență asupra judecăței cererei principale*».

Observăm, în fine, asupra art. 257, că formula: *dacă izvorește din aceeași cauză ca și acțiunea principală*, nu este corectă. Cererea reconvențională și acțiunea principală nu pot izvorii din aceeași cauză. Cauza fiind fundamentul juridic al acțiunei, două acțiuni opuse nu se pot întemeia de cât pe cauze opuse. De aceea, propunem a se înlocui cuvintele *din aceeași cauză* prin: *din același fapt* (sau *raport*) *juridic*.

Art. 262 (257)

Al. 2 «*În caz când reprezentanții minorilor și interzișilor decedează sau încetează de a mai îndeplini funcțiunile lor, perimarea este suspendată până la înlocuirea acestor reprezentanți*».

Alin. 1 al art. 262 reproduce textul actualului art. 257, cu singura modificare a termenului de perimare, care se reduce la un an. Alin. 2, însă, cuprinde o dispoziție nouă din care ar rezulta că proiectul tinde a se îndepărta, în cât privește pe minorii și interziși, de la sistemul proc.

(4) Art. 12, al. 2: «*Cererea reconvențională se va face înaintea judecătorului acțiunei principale, când ea este în legătură cu aceasta din urmă sau cu mijloacele de apărare ce i se opun, chiar când ar avea de obiect o valoare mai mică de 3000 lei*».

Scopul acestei dispoziții nu este de a determina cazurile în care e admisibilă cererea reconvențională (aceasta o face art. 257), ci numai de a indica tribunalul competent a judeca asemenea cerere.

fr. și genev., admis și la noi până astăzi; astfel că acest adaos dă loc la o mică confuzie.

Ne explicăm: Atât proc. fr. și genev. cât și procedura noastră (asemenea și noul art. 262, al. 1) dispun că perimarea curge chiar în contra minorilor și interzișilor, fără nici o distincțiune. Din generalitatea termenilor în care e concepută această dispoziție s'a dedus că perimarea curge în contra zișilor incapabili, fie că sunt sau nu reprezentați în momentul când începe perimarea, fie că încetează de a fi reprezentați în cursul ei. În ochii legiuitorului a prevalat interesul general de a pune o stavilă la prelungirea proceselor asupra intereselor particulare ale incapabililor, cărora le rămâne dreptul de recurs în contra celor însărcinați cu administrarea averii lor. Prin inovația însă de mai sus, proiectul admite suspendarea perimării în caz de încetare a reprezentației incapabililor în cursul ei, uitând că, după regula generală din al. 1, perimarea curge în contra lor chiar nereprezențați în momentul când ea începe, cea-ce constituie o anomalie evidentă; căci, dacă perimarea curge, în asemenea ipoteză, nu este rațiune a se suspenda în caz de încetare a reprezentației; iar dacă se suspendă în această ipoteză din urmă, ea nu poate nici să înceapă în lipsă de reprezentație.

Prin urmare, sau menținem sistemul actual, și atunci al. 2 trebuie suprimat; sau părăsim acest sistem și aplicăm dispoziția din al. 2 la toate cazurile, și atunci trebuie adaos în al. 1: « . . . . chiar în privința minorilor și interzișilor reprezentați prin tutorii lor . . . ».

După părerea noastră, acest din urmă sistem e preferabil. În adevăr, nu vedem motivele puternice pentru care legiuitorii fr. și genev. au admis perimarea în contra incapabililor chiar lipsiți de tutori. Înțelegem că, prin derogare la principiul general, după care prescripția nu curge în contra minorilor și pentru motivul de ordine publică sus arătat, perimarea, care nu e și ea de cât o prescripție, să curgă totuși în contra lor; dar cel puțin să fie reprezentați, pentru ca, în caz de neglijență, să aibă pe cine trage la răspundere. În susținerea al. 2 din art. 262, expunerea de motive amintește cu drept cuvânt maxima: *contra non valentem agere non currit prescriptio* (pag. 19). Ne întrebăm: pentru ce acest principiu atât de rațional, pe care se întemeiază dispoziția din art. 1876 C. c., e nesocotit când e vorba de perimare? Nu întindem mai departe această discuție; am voit numai să arătăm în câte-va cuvinte motivul pentru care credem mai nimerit ca suspendarea perimării, prevăzută în noul aliniat, să fie admisă în toate cazurile de nereprezentare

a incapabililor, de cât să menținem sistemul actual, suprimând zisul aliniat.

(Va urma)

M. Suțu

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, Sect. II

Audiența de la 28 Noembrie 1902

Președenția D-lui N. MANDREA, Președinte

G. Anița, recurs corecțional

Recurs în materie penală. — Recurent condamnat la o pedeapsă privativă de a lui libertate. — Infățișarea recurentului la ziua infățișării fără a fi pus în stare de închisoare și fără a fi liberat pe cheazășie. — Dacă în asemenea cas se poate acorda recurentului un nou termen pentru a se conforma cerințelor art. 422 din Proc. penală.

In materie corecțională sau polițienească, partea recurentă, condamnată la o pedeapsă privativă de a lui libertate, trebuie ca cel mult până la ziua infățișării să se conforme cerințelor art. 422 din Pr. pen. adică să se prezinte din'aintea Curței sale în stare de închisoare, sau liberat pe cheazășie. Un nou termen nu se mai poate acorda pentru îndeplinirea acestor dispozițiuni a le legei de Procedură penală.

Decisia corecțională 1324/902. — Respins în urma unei din divergențe recursul făcut de G. Anița contra deciziei Curței de apel Craiova, s. I, No. 954/902.

Curtea deliberând,

Asupra cestiunii de a se ști dacă în materie penală se poate acorda recurentului condamnat la închisoare, un termen pentru a se constitui în stare de închisoare sau a se libera pe cauțiune;

Văzând art. 422 din Procedura penală;

Considerând că rezultă din dispozițiunile acestui articol că cei condamnați la închisoare chiar în materie corecțională sau polițienească, nu vor fi admiși a face recurs pentru casațiune, de cât când vor fi în stare de închisoare sau liberați pe cauțiune, iar actul de închisoare sau de liberare pe cheazășie va fi alăturat la recursul lor;

Că prin urmare, ceea ce acest articol pretinde, este ca recurentul, la facerea recursului său cel mult până la cel d'antăi termen de judecarea recursului, care e cel puțin de 30 zile de la pronunțarea hotărârii supusă recursului, să se conforme în totul dispozițiunilor prescise de art. 422 din Procedura penală, pentru ca recursul său să fie în stare de a fi judecat.

Considerând că, în specie, se constată că, recurentul în ziua de 6 Noembrie corent, când a fost ziua hotărârită pentru judecarea recursului său, nu îndeplinise cerințele art. 422, adică nu se găsea nici în stare de închisoare nici liberat pe cauțiune;

Că în asemenea condițiuni și față cu dispozițiunile art. 422 sus citat, nu se poate acorda de Curte un nou termen pentru a se conforma dispozițiunilor legei, și prin urmare, recursul este neadmisibil;

Pentru aceste motive, Curtea, respinge, etc.

Observație. — Interpretarea dată de Inalta Curte dispozițiunilor art. 422 din Pr. penală, de și este conformă cu spiritul legei, schimbă însă un us constant al acestei Inalte instanțe, acela adică de a acorda termene ori de câte ori se cerea de re-

curenți, fie pentru a se pune în stare de închisoare, fie pentru a putea cere instanței de fond liberarea sa pe chezășie; ba ce e mai mult că, la același recurs se acorda chiar mai multe termene pe motiv că instanța de fond nu resolvase încă cererea de liberare pe chezășie, așa că asemenea amânări împovărau mult rolul proceselor acelei secțiuni, care de alt-fel se găsește destul de împovărată, prin competența întinsă ce îi este dată, cum și prin natura urgentă a afacerilor ce secțiunea a II-a este chemată a judeca.

Acestea cred eu, că a fost, în mare parte, motivele de fapt care a călăuzit pe suprema noastră instanță judecătorească de a reveni asupra usului constant ce adoptase încă de mult timp, și care fiind cunoscut de întreaga lume juridică, cum și de împiricinați, admiterea cererei de amânare pentru asemenea motiv, devenise, nu ca o favoare ce li se acorda, ci ca un drept.

Față cu decisiunea dată de Inalta Curte, dupe divergență, ar trebui, cred eu, ca instanțele de fond și în special, grefierii Curților de apel și tribunale din țară, cari, conform art. 417 din Procedura penală, sunt obligați de a primi declarațiunile de recurs ce se fac în contra hotărârilor pronunțate în ultima instanță, o-dată cu primirea recursului, să pună în vederea părților recurente ce sunt condamnate la închisoare, și cari nu îndeplinesc în acel moment condițiunile cerute de art. 422 Procedura penală, ca cel mult până la ziua fixată pentru judecarea recursului, să se conforme într'un fel sau altul, cerințelor citatului articol, făcându-li-se cunoscut că, Inalta Curte nu mai acordă termen pentru îndeplinirea acestor dispozițiuni. — Acest lucru cred că ar fi drept și echitabil pentru aceia cari nu fac declarațiune de recurs numai din punctul de vedere de a temporisa esecutarea pedepsei ci voesc în adevăr, ca instanța supremă să-și dea ultimul cuvânt asupra modului cum densii au fost judecați și condamnați de instanțele de fond.

Să vedem acum, dacă decisiunea Inaltei Curți este conformă cu textul și spiritul legii:

În adevăr, art. 422 din procedura penală zice: *«Cei condamnați chiar în materie corecțională sau polițienească, la o pedeapsă privativă de a lor libertate nu vor fi admiși, a face recurs pentru casațiune, de cât când vor fi în stare de închisoare sau liberați pe cautiune.»*

«Actul de închisoare sau de liberare pe chezășie va fi alăturat la recursul lor.»

Prin urmare, dacă ar trebui ca să ne ținem strict de litera legii, ar urma ca recusul să nu fie admisibil, de cât atunci când se va constata că în momentul când se face declarațiunea de recurs la grefierul instanței care a pronunțat hotărârea condamnatoare în ultimă instanță, cel ce declară recurs se găsește deja în condițiile art. 422 din Procedura penală, adică sau liberat pe cautiune sau în stare de închisoare.

Acest fel de interpretare și de aplicațiune a art. 422, se poate considera însă ca imposibil, întru cât, termenul de recurs fiind numai de trei zile libere, ar fi imposibil pentru condamnat să îndeplinească toate formele cerute de lege spre a putea obține liberarea sa pe cautiune de la instanța ultimă care

l'a condamnat la pedeapsa privativă de libertate.

Pe de altă parte, cum recursurile se judecă adesea ori, după termenul de o lună de la pronunțarea hotărârii condamnatoare, dacă s'ar pretinde ca recurenții să se pună în stare de închisoare mai înainte de a face declarațiunea de recurs, s'ar putea întâmpla ca o persoană care se găsește condamnată la mai puțin de o lună închisoare să stea totuși închis mai mult de cât termenul pedepsei ce avea a face, dacă nu făcea declarațiunea de recurs în casație, ceea ce nu era nici drept, nici rațional.

Acestea cred eu, că a fost motivele care a condus pe legiuitorul francez, de a modifica vechiul text al art. 421 din Codul de instr. crim. după care se găsește reproduc adlitteram articolul nostru 422, modificare făcută prin legea din 28 Iunie 1877 și care consistă între altele, și în aceea ca recurentul să aibă dreptul de a îndeplini cerințele legii, în privința liberării provisorie pe cautiune sau a punerii în stare de închisoare cel mai târziu până la primul termen de judecată a recursului său, sub pedeapsă de a i se anula recursul.

Ast-fel stând chestiunea în drept, soluțiunea dată de Curtea noastră supremă este conformă cu vederile legiuitorului francez din 1877, când decide că, recurentul condamnat la o pedeapsă privativă de a lui libertate, trebuie ca cel mult până la primul termen fixat pentru judecarea recursului său, să îndeplinească într'un fel sau într'altul cerințele art. 422 din Procedura penală.

George Bădulescu

TRIBUNALUL ILFOV, SECȚIA DE NOTARIAT

Audiența de la 20 Martie 1902

Președenția D-lui P. A. FLORIAN, Președinte

Ecaterina Mavrodolu cu Elisa Leca și S. Grigorescu

Sentița No. 115

Urmărire de venituri. — Venituri dotale. — Dacă se poate urmări de creditorii soțului parte din aceste venituri dotale, când ele exced trebuințele casnice. — (Art. 1242 C. civ.).

Conform doctrinei și jurisprudenței aproape unanime, veniturile dotale, pot fi urmărite de creditorii soțului atunci numai când ele exced trebuințele casnice.

S'au ascultat d-nii avocați V. Atanasovici și R. Orzărescu din partea reclamantei Ecat. Mavrodolu; d-l avocat Al. Alexandrescu din partea intimatului S. Grigorescu și I. A. Brătescu din partea intervenientei Elisa Leca.

Tribunalul,

Având în vedere cererea de urmărire de venituri făcută de Ecat. Mavrodolu prin petiția înregistrată la No. 21405/901;

Având în vedere susținerile părților;

Având în vedere ordonanța de urmărire de venituri, emisă de acest tribunal, cum și procesul-verbal încheiat de porlăre, în executarea ordonanței, și din care se constată că urmărirea în cestiune s'a efectuat;

Având în vedere că la această urmărire, d-na Elisa Leca prin petiția înregistrată la No. 33371/901 a făcut intervenție, susținând prin procuratorul său invalidarea veniturilor imobilului în cestiune, pe motivul că aceste

venituri și sunt cedate de intimatul Sava Grigorescu d-sale prin actul de cesiune autentificat de acest tribunal sub No. 766/900;

Având în vedere că reclamanta Ecaterina Mavrodolu, în combaterea celor susținute de intervenienta Elisa Leca, și opune simulațiunea actului de cesiune pe baza căruia a făcut intervențiunea, referindu-se la conștiința intervenientei Elisa Leca în dovedirea acestei simulațiuni, deferindu-i jurământ;

Având în vedere că neprezentându-se intervenienta Elisa Leca ca să presteze acest jurământ, trib. prin încheierea cu No. 11204/901 din 7 Decembrie a. c. a considerat nevenirea ei ca un refuz;

Că, prin urmare, argumentele invocate de reprezentantul intervenientei pe baza actului de cesiune, rămâne fără temei și că intervențiunea devine nefondată;

Că așa fiind intervențiunea făcută de Elisa Leca cată a fi respinsă, rămânând a se discuta numai urmărirea de venituri făcută de Ecaterina Mavrodolu;

Având în vedere decisiunea Curții de apel din București, s III cu No. 56 din 29 Septembrie 1899, investită cu titlu executor, pe baza căreia reclamanta și sprijină cererea sa și din care se constată că intimatul Sava Grigorescu este obligat să restituie reclamantei suma de 4000 lei cu dobânda legală de la data intentării acțiunii și până la achitare, plus (2000) două mii lei daune interese;

Având în vedere că intimatul Sava Grigorescu, în combaterea acestei urmăriri de venituri susține invalidarea ei, bazat pe următoarele două motive:

1. Că d-sa posedă mai multe titluri executorii contra reclamantei Ecaterina Mavrodolu, pe cari, le opune pe cale de compensațiune, opunere care nu poate fi ținută în seamă, întru cât este făcută înaintea unui tribunal de executare la care reclamanta se prezintă cu titlu definitiv și executor; și al 2-lea că veniturile imobilului în cesiune nu pot fi urmărite întru cât este imobil dotal;

Asupra acestei opunerii:

Având în vedere că din copia ce reclamanta prezintă după actul dotal al intimatului, se constată că intimatului Sava Grigorescu i s'a constituit ca dotă suma de lei (60000) șasezeci de mii, din care cu actul de vânzare transcris sub No. 870/93 a cumpărat imobilul în cesiune cu suma de (15000) cinci-spre-zece mii rămânând disponibil suma 45000 lei;

Considerând, că restul de 45000 lei din dotă, produce, dacă nu mai mult, dar cel puțin dobânda legală de 5%, adică o sumă anuală de (2250) două mii două sute cinci zeci lei, că imobilul dotal poate produce și el cel puțin 1750 lei, ceea ce dă un total de (4000) patru mii lei, oșebit că intimatul poate produce și el cel puțin 2000 lei anual, așa că intimatul are un venit de șase mii lei minimum pe fie care an;

Considerând că din acest venit anual, de 6000 lei, tribunalul în aprecierea sa găsește că suma de (4000) patru mii lei este suficientă ca intimatul să facă față necesităților casnice, conform pozițiunii sale sociale, și ca atare din venitul anual a d-sale rămâne un excedent de (2000) două mii lei, excedent care poate fi urmărit de creditorii soțului, conform doctrinei și jurisprudenței aproape unanime în această privință, că veniturile dotale pot fi urmărite atunci când ele exced trebuințelor casnice, ca în speță;

Că așa fiind reclamanta și justifică pe deplin cererea sa și ca atare urmărirea în cesiune urmează a se valida până la concurența sumei de (2000) două mii lei pe fie care an până la definitivă achitare a reclamantei;

Având în vedere și cererea ce face reclamanta, de a i se acorda și cheltueli de judecată, ceea ce tribunalul apreciind găsește că este admisibilă ficsându-le la suma de cinci zeci lei.

P. a. m. motive redactate de d-l G. A. Mavrus, trib. admite în parte cererea făcută de Ecat. Mavrodol și

validează urmărirea de venituri generale ale imob. din București, str. Romulus No. 26.

(ss) G. A. Mavrus, G. M. Vlasto.

Opiniune

Având în vedere cererea făcută de Ecaterina Mavrodol de a se valida urmărirea veniturilor imobilului din str. Romulus No. 26 proprietatea debitorului său Sava Grigorescu, față cu d-na Leca;

Având în vedere intervențiunea făcută de Elisa Leca la această urmărire:

Având în vedere că urmărirea în cesiune s'a efectuat, după cum constată procesul verbal al portărilor atasat la dosar;

Având în vedere că d-na Ecat. Mavrodolu, obținând în contra d-lui Sava Grigorescu, decisiunea Curții de apel s. III din București cu No. 56/99, investită cu titlu executor a cerut și obținut de la acest tribunal urmărirea în cesiune, la validarea căreia intervine d-na Elisa Leca, opunându-se pe motivul, că chiriile acestui imobil i-au fost cesionate încă de la 24 Ianuarie 1900 prin actul autentic sub No. 766/900; dându-se jurământ d-nei Leca în urma cererii reclamantei asupra cesiunii de a se ști dacă s'a înmărat banii arătați în actul de cesiune, D-na Elisa Leca a refuzat a presta acest jurământ, însă reclamanta în concludsiunile sale a cerut ca urmărirea efectuată să se valideze față cu d-na Leca;

Având în vedere că refuzul d-nei Leca de a jura ar antrena suprimarea actului de cesiune și în acest cas, ar urma ca urmărirea să se valideze față de debitorul Sava Grigorescu, ast-fel cum s'a efectuat; însă această concludsiune s'ar putea trage numai după cererea părții interesate;

Având în vedere că reclamanta nu pune o asemenea concludsiune, ci cere ca urmărirea să se valideze față cu d-na Leca;

Având în vedere că prin această concludsiune reclamanta recunoaște valabilitatea cesiunii opusă de d-na Leca, căci alt-fel n'ar avea nici un cuvânt s'o introducă în cauză; că prin urmare refuzul d-nei Leca, de a jura, nu mai are nici o importanță, urmând ca actul de cesiune să și producă efectele legale;

Considerând însă că urmărirea efectuată nu se poate valida față cu D-na Leca pentru că este efectuată față cu Sava Grigorescu, pentru că cesiunea intervenientei Leca este anterioară urmăriri și pentru că D-na Leca nu e debitoare a reclamantei;

Că așa fiind, față cu concludsiunile, ce reclamanta a pus în ziua de 15 Decembrie 1901 în instanță, cererea ei de validarea urmăriri cată a fi respinsă; cererea ce o face astăzi 20 Martie 1902 în instanță, de a nu fi ținute în seamă concludsiunile de mai sus, întru cât astăzi ia concludsiuni în sensul, că validarea urmăriri să se facă față cu debitor, ast-fel cum s'a efectuat, această cerere a reclamantei cată a fi respinsă, întru cât tribunalul rămâne legat de primele concludsiuni luate în instanță și asupra cărora astăzi nu se poate reveni.

Pentru aceste motive;

Subsemnatul membru de ședință sunt de părere a se respinge cererea D-nei Ecaterina Mavrodolu și a se invalida urmărirea în cesiune.

(s) M. Balș.

Notă. — Această hotărîre a rămas definitivă, prin respingerea apelului făcut de Sava Grigorescu, ca nesuficient timbrat, de către Curtea de apel București, secția II, prin decisiunea No. 257 din 16 Noembrie 1902.

A se vedea, în această speță, sentința trib. Iași ce urmează pe pagina următoare, cum și nota directorului nostru ce o însoțește. (N. B.)

TRIBUNALUL JUDEȚULUI IAȘI, Secția II

Audiența de la 28 Septembrie 1902

Președenția D-lui TEODOR POPESCU CUDALBU, Președinte

O. Ackerman cu P. V. Sion și soții Esmeralda și Locotenent Veniamin Costache

Sentința civilă No. 209

Dotă. — Veniturile dotef. — Urmărire. — Venituri viitoare ale zestrei. — Dacă se pot urmări de creditorii personali ai soțului. — Ce parte poate fi urmărit. — Constatarea acestei părți. — Apreciere. — (Art. 1248 din Codul civil).

Veniturile bunurilor dotale, fiind menite a fi întrebunțate la sarcinile căsătoriei, conservă, în limitele acestui scop, caracterul inalienabilității ca însuși fondul dotal; și de și soțul are dreptul de a percepe aceste venituri, în calitate de administrator legal, până însă nu se operează confuziunea juridică între veniturile dotale și patrimoniul soțului, veniturile dotale nu pot fi urmărite în mod absolut.

De aci rezultă că veniturile viitoare ale bunurilor dotale nu pot fi urmărite de creditorii personali ai soțului în total; poate fi, însă, urmărită o parte din aceste venituri, și anume surplusul ce nu este necesar nevoilor căsătoriei; iar constatarea acestui surplus ce poate fi urmărit, este lăsată la aprecierea suverană a judecătorilor, care, în aprecierea lor, trebuie să țină socoteală de situația socială a soților și de greutatea căsniciei.

Tribunalul deliberând,

Având în vedere că, d. O. Ackerman, prin sentința acestui tribunal sub No. 117/901, având a lua de la d-na Esmeralda și locotenent Veniamin Costache suma de 2200 lei, cu procent de 6% pe an, de la 20 Aprilie 1898 și până la achitare, plus 100 lei cheltueli de judecată, cum și suma de 515 lei cu procentele de 6% pe an, de la 30 Maii 1898 tot până la achitare, în baza cărței de judecată No. 1699/98, a cerut și obținut poprirea sumelor de bani ce soții Costache au a primi ca venituri de la d. P. V. Sion, în calitate de sequester judiciar a o parte din averea rămasă de la defunctul Al. Negruzzi;

Având în vedere că reclamantul a și efectuat această poprire, după cum se dovedește cu procesul verbal No. 1653 din 22 August a. c. a portărelului tribunalului Iași;

Având în vedere că d. P. V. Sion, în ședința de la 17 Septembrie a. c., cu ocaziunea cererii de validare a poprirei, a recunoscut înaintea tribunalului că deține pentru soții Costache suma de 2299 lei 40 bani;

Având în vedere că, prin petițiunea înregistrată la No. 9082/902, d. locotenent Veniamin Costache, în calitate de soț și administrator legal al averii dotale a soției sale, a făcut contestație la poprirea obținută de d. O. Ackerman;

Având în vedere că motivul pe care se întemeiază contestațiunea este, că sumele poprite provin din veniturile imobilelor successorale, care, în privința porțiunii cuvenite d-nei Esmeralda Costache, sunt dotale, și deci, nesuscetibile de a fi urmărite pentru datorii contractate în timpul căsătoriei;

Având în vedere că părțile, în privința faptelor expuse mai sus sunt de acord, rămânând în discuțiune numai cestiunea de a se ști dacă urmărirea, pe cale de poprire, poate fi admisă în speță, din cauza caracterului dotal a averii din care provine venitul urmărit;

Considerând că suma de 2299 lei 40 bani, aflată în mâinele sechestrului judiciar, de și face parte din veniturile averii dotale a d-nei Esmeralda Costache și cu drept netăgăduit a fi încasat de soțul său, în calitate de administrator legal a acestei averi, nu mai puțin adevărat e că, în fapt, nu s'a operat încă o con-

fuziune într'această sumă și patrimoniul d-lui Veniamin, prin neînfrarea ei în mâinele sale; ceea ce conservă încă sumei de 2299 lei 40 bani, față de d-l Veniamin Costache, caracterul de venituri viitoare, și deci, singura cestiune de drept ce are a fi discutată în specie este, dacă veniturile viitoare a bunurilor dotale pot fi urmărite de creditorii;

Considerând, că bunurile imobile dotale, în baza art. 1248 C. civ., sunt inalienabile;

Considerând că veniturile bunurilor dotale, fiind menite a fi întrebunțate la sarcinile căsătoriei, conservă, în limitele acestui scop, caracterul inalienabilității, ca însuși fondul dotal, și deci, soțul cu toate că are dreptul de a percepe aceste venituri, în calitate de administrator legal, nu mai puțin adevărat e că, până nu se operează confuziunea juridică între veniturile dotale și patrimoniul soțului, veniturile dotale nu pot fi urmărite în mod absolut; căci a admite soluțiunea, că chiar veniturile viitoare dotale sunt în mod absolut proprietatea bărbatului, fiind considerat ca usufructuar legal și, prin urmare, putând servi de gaj comun a creditorilor personali a soțului, este a face iluzoriu principiul inalienabilității fondului dotal; de oare-ce prin necesitate firească va trebui a fi atins, când veniturile lui în loc de a fi întrebunțate mai întâi la satisfacerea sarcinilor menajului, ele sunt destinate a servi la plata datoriiilor soțului, străine nevoilor căsătoriei;

Considerând că, pe de altă parte, nu în tot-d'una întreg venitul averii dotale este necesar nevoilor căsătoriei și rămâne, deci, un surplus străin acestei măsurii; că, în asemenea cas, e de toată evidența că surplusul aparține exclusiv soțului, și putând servi de gaj comun creditorilor săi, e, prin urmare, susceptibil de urmărire; Că așa fiind, pentru a se ști dacă veniturile viitoare dotale, pot fi urmărite în timpul căsătoriei, fără a fi separațiune de patrimoniul, de creditorii personali ai soțului, trebuie în prealabil a rezolva cestiunea de fapt, dacă aceste venituri, satisfăcând trebuințele căsătoriei, lasă un surplus străin acestor trebuințe, soluțiune dată de o jurisprudență constantă și de doctrină generalmente;

Considerând că, în specie, din afirmațiunile făcute în instanță de ambele părți în proces, rezultă că venitul averii dotale a d-nei Esmeralda Veniamin Costache, cu aproximațiune se ridică la cifra de 8000 lei anual, din care, însă, urmând a se scădea suma de aproape 2000 lei, destinată la plata dobânzilor și o parte din datoriiile ipotecare contractate de soți în timpul căsătoriei, cu autorizarea tribunalului, cum și la cheltuielile necesare în procesul de esire din indiviziune a averii rămase de la defunctul Al. Negruzzi, în care e cuprins întreg fondul dotal a veniturilor sale de 8000 lei; că, prin urmare, suma ce rămâne disponibilă, din veniturile dotale este de 6000 lei;

Având în vedere, că tribunalul ținând socoteală de situațiunea socială a soților Costache, și de faptul că au un singur copil, apreciază, că suma necesară nevoilor căsătoriei este anual numai de 5000 lei; — că restul de 1000 lei — rămâne străin trebuințelor casnice și, deci, susceptibil de a fi urmărit de O. Ackerman, creditor personal a d-lui Veniamin Costache;

Că ast-fel fiind, contestațiunea făcută de d-l Veniamin Costache este întemeiată în parte, iar cererea de validare a poprirei făcută de O. Ackerman, justificată numai pentru suma de 1000 lei;

Având în vedere că contestatoarele a cerul a se acorda execuția provisorie;

Având în vedere că suma de 2299 lei 40 bani, poprită de creditorul O. Ackerman pentru moment, este singura avere disponibilă pentru soți; că suma poprită trebuind a fi întrebunțată la procurarea alimentelor familiei, execuția provisorie este justificată;

Având în vedere și cererea de cheltueli;

Vedând că ambele părți au făcut cheltueli cu sus-

ținerea drepturilor lor, și care se cifrează la aceiași sumă dispune compensarea lor.

Pentru aceste motive, redactate de d-l președinte admite în parte, etc.

(ss) Teodor Popescu Cudalbu, Mandrea.

Osebită opiniune

Considerând că, de și legea nu conține nici o dispozițiune specială și categorică în privința naturii dreptului de folosință a soțului asupra averii dotale, totuși din combinațiunea dispozițiilor cuprinse în articolele 1242, 1276, 1251 și 1230 C. civ., rezultă că soțul este un usufructuar al averii dotale și că el câștigă toate fructele de ori-ce natură ar fi ele, zi cu zi;

Că dacă este așa, atunci fructele averii dotale formează patrimoniul soțului și, ca atare, gaj tacit al creditorilor săi, și deci, ele pot fi sesizate de dênșii;

Considerând că, dacă legea prin art. 1233 C. civ. zice: «dota este averea ce se aduce bărbatului din partea sa în mâinele femeii, spre a-l ajuta să susțină sarcinile căsătoriei, de aci nu urmează că soțul n'are un drept absolut asupra fructelor averii dotale; adică că dreptul său de usufructuar se mărginește numai la fructele ce prisosesc peste acele necesare întru susținerea sarcinilor căsătoriei; căci legiuitorul prin cuprinsul art. 1233 C. civ. nu face de cât o definițiune a dotei, din care definițiune rezultă numai *causa* pentru care soțul devine usufructuar asupra averii dotale; de unde și obligațiunea personală a soțului de a susține sarcinile căsătoriei;

Considerând, apoi, că dacă din termenii de care se serveste legiuitorul prin art. 1233 C. civ. pentru a defini dota, ar trebui să deducem nu numai *causa* dreptului de usufruct al soțului, ci și efectul său natura dreptului ce soțul are asupra fructelor dotale, urmarea logică ar fi, că nici excedentul fructelor dotei asupra cheltuelilor ce necesitează sarcinile căsătoriei, nu intră în patrimoniul personal al soțului și, deci, nici acest prisos nu poate fi sesizat de creditorii personali ai soțului; de oare-ce legea, prin disp. art. 1233 C. civ., dă soțului fructele dotei, *toate* cu aceiași destinațiune de a-și servi să susțină sarcinile căsătoriei;

Considerând, în fine, că nici se poate zice, că dacă s'ar acorda creditorilor personali ai soțului dreptul de a sesiza totalitatea fructelor dotale, prin aceasta s'ar face imposibil satisfacerea sarcinilor căsătoriei, și, deci și continuarea căsătoriei; de oare-ce, în așa situațiune, legea acordă soției dreptul de a cere separațiunea patrimoniilor și a dobândi ast-fel libera administrațiune și folosința a averii sale dotale.

Pentru aceste motive, subscrisul judecător de ședință am fost de părere a se respinge contestațiunea și a se valida în totul poprirea efectuată asupra veniturilor dotale în pretențiunea creditorului urmăritor O. Ackerman.

(s) C. Grigoriu.

Observație.—Urmărirea veniturilor dotale de către creditorii femeii sa și ai bărbatului a dat loc la dificultăți atât în doctrină cât și în jurisprudență. Veniturile fondului dotal sunt ele, ca și însuș fondul, la adăpost de urmărirea creditorilor, către care femeia s'ar fi obligat în timpul căsătoriei? Un punct asupra căruia autorii sunt de acord este că creditorii femeii nu pot urmări aceste venituri cât timp ține folosința bărbatului. Aceste venituri nu aparțin, în adevăr, femeii pentru ca ea să poată dispune de ele; de oare-ce ea le a adus bărbatului cu o anume destinație. Creditorii ei nu pot, deci, să le urmărească sub

nici un cuvânt și pentru nici o parte, ori-cât de minimă ar fi, în tot timpul cât ține folosința și administrația bărbatului⁽¹⁾.

Creditorii bărbatului, și în urma separării de patrimonii, creditorii chiar ai femeii, anteriori separațiunii, au ei, însă, vre-un drept de urmărire asupra veniturilor dotale? Cu alte cuvinte, inalienabilitatea este ea mărginită numai la nuda proprietate a fondului dotal, sau se întinde ea și la veniturile folosinței? Chestiunea, de astă dată, este din cele mai controversate.

Din capul locului întâlnim două păreri diametralmente opuse, una a inalienabilității absolute⁽²⁾, iar cea-laltă a alienabilității absolute⁽³⁾.

Atât jurisprudența noastră cât și cea străină decid, însă, într'un mod aproape constant, că veniturile viitoare ale fondului dotal, care aparțin bărbatului, pot fi urmărite de creditorii săi personali, însă numai pentru partea care nu este necesară la susținerea sarcinilor căsătoriei, soluție admisă și de tribunalul din Iași, prin sentința ce publicăm astă-zi⁽⁴⁾. Cu chipul acesta se împacă atât interesul soților, cât și acel al creditorilor bărbatului. Pentru a se ajunge la acest rezultat, nu este chiar nevoie de a recurge la principiul inalienabilității fondului dotal. Bărbatul neavând, în adevăr, folosința imobilului dotal de cât sub condițiunea de a subveni sarcinilor căsătoriei, el nu poate să depărteze veniturile de la acest scop. Or, dacă el nu are acest drept, nu pot să-l aibă nici creditorii săi.

Prin aplicarea acelorăși principii se decide că creditorii personali ai părintelui usufructuar legal, pot să urmărească acest usufruct, deducându-se sumele necesare pentru creșterea și educațiunea copiilor⁽⁵⁾.

(1) Cpr. Guillovard, *Contrat de mariage*, IV, 2083. Aubry et Rau, V, § 534, p. 608, nota 16. Répert. Sirey, V^o Dot, 1293. Baudry, Le Courtois et Surville, *Contrat de mariage*, III, 1690.

(2) Garsonnet, *Pr. civ.*, III, § 545, p. 517 urm. (ed. 1) Colmet de Santerre, VI, 226 bis IX și X.

(3) Laurent, XXIII, 483, 484, 552, 557. T. Huc, IX, 434. Troplong, *Contrat de mariage*, IV, 3286 urm. 3310. Planiol, III, 1519, 1630 Jouisou. *Régime dotal*, I, 31 urm.

(4) Veți în acest sens, Trib. Vaslui și C. București, *Dreptul* din 1888, No. 11, și din 1889, No. 24. *Dreptul* din 1876, No. 12. Cas. fr. D. P. 84. 1. 334. Sirey, 86. 1. 37. D. P. 91. 1. 425. Cas. belg. *Pasicrisie belge*, 89. 1. 256. C. Aix Sirey, 90. 2. 89. D. P. 91. 1. 486. C. Grenoble, D. P. 98. 2. 477. În acest sens se pronunță și o parte însemnată din doctrină. Veți Rodière et Pont, *Contrat de mariage*, III 1714. Guillovard, *Idem*, IV, 1816. 1817, 1873. Aubry et Rau, V, § 535, p. 553 urm. Marcadé, VI, art. 1554, No. 4. Baudry, Le Courtois & Surville, *Contrat de mariage*, III, 1690. Répert. Sirey, V^o Dot, 1297 urm.

(5) Trib. Ilfov, Brăila și C. București, *Dreptul* din 1883, No. 61; din 1884, No. 35 și 83; *Dreptul* din 1885, No. 7, Cpr. Planiol, I, p. 712, nota 1 (ed. a 2-a). Laurent, IV, 328, Marcadé, II, 159. Demolombe, VI, 528. Dalloz, *Nouv. C. civ. annoté*, I, art. 384, No. 56, 57.

Judecătorii fondului apreciază în mod suveran, într'un caz și în altul, suma necesară sarcinilor, căsătoriei și creșterii copiilor, precum și prisosul care poate fi urmărit⁽⁶⁾.

Distincțiunea între veniturile necesare nevoilor căsătoriei și prisosul disponibil nu se presintă de cât pentru fructele și veniturile nepercepute încă; căci îndată ce ele au fost percepute de bărbat, ele făcând parte din patrimoniul său, pot necontestat fi urmărite de creditorii săi⁽⁷⁾.

În cât privește creditorii femeii, chestiunea este de asemenea controversată⁽⁸⁾; însă jurisprudența decide și de astă dată că veniturile fondului dotal sunt inalienabile în acest sens că creditorii către care femeia s'ar fi obligat în timpul căsătoriei fie chiar cu autorizarea bărbatului, n'ar putea să le urmărească pentru nici o parte, în urma separației patrimoniilor sau desfacerei căsătoriei⁽⁹⁾, ei neavând acest drept de cât asupra prisosului ce ar rămâne după satisfacerea sarcinilor căsătoriei, și numai în privința datoriilor contractate de femeie în urma separației de patrimonii sau desfacerei căsătoriei⁽¹⁰⁾.

Se decide, de asemenea, că veniturile fondului dotal nu pot fi urmărite de creditorii femeii pentru datoriile contractate de dinsa înainte de căsătorie, fiind-că prin aceasta s'ar lipsi pe bărbat de folosința imobilului dotal⁽¹¹⁾.

Așa dar, în resumat, după o jurisprudență

(6) Cpr. C. București, *Dreptul* din 1882, No. 74, și din 1885, No. 7. *Dreptul* din 1876, No. 24. Trib. Vaslui, *Dreptul* din 1888, No. 11. Cas. rom. *Dreptul* din 1879, No. 32.

(7) T. Huc, IX, 434. Rodière et Pont, *op. cit.*, III, 1765. Baudry, III, 382. Baudry, Le Courtois et Surville, *op. cit.*, III, 1689. Répert. Sirey, V^o Dot, 1298. Guillouard, *op. cit.*, IV, 1819, și toți autorii.

(8) Veți elementele controversei și diversele sisteme în Planiol, III, 1630.

(9) Cas. rom., C. București și Iași, *Dreptul* din 1879, No. 22 și 32; din 1882, No. 74; din 1883, No. 13; din 1894, No. 74; din 1899, No. 42 și din 1901, No. 19 (concl. contrare a d-lui Aurel Iliescu, publicate în *Curierul Judiciar* din 1900, No. 38). În același sens, C. Paris, D. P. 91. 2. 149. D. P. 97. 2. 14. *Pand. Périod.* 97. 2. 141. Sirey, 96. 2. 261. Rodière et Pont, *op. cit.*, III, 1765. Guillouard, *op. cit.*, IV, 2084. Dutruc, *Séparation de biens*, 421, p. 298 (ed. din 1853). Aubry et Rau, V, § 538, p. 608. Baudry, Le Courtois et Surville, *Contrat de mariage*, III, 1691 urm. Répert. Sirey, V^o Dot, 1305 urm. — *Contră*. Trib. Fălciu (sentință infirmată de Curtea din Iași), și C. București, *Dreptul* din 1894, No. 74 și din 1888, No. 20. Veți în acest din urmă sens, Marcadé (care califică teoria contrară de *eresie evidentă*), VI, art. 1554, No. IV și VIII. Troplong, *op. cit.*, IV, 3306 urm. Tessier, *Quest. sur la dot*, 145. Massé-Vergé, IV, § 670, p. 238 nota 31, etc.

(10) Cpr. C. București, *Dreptul* din 1882, No. 74. C. Lyon, *Pand. Périod.* 91. 2. 149. Guillouard, *op. cit.*, IV, 2083. Baudry, Le Courtois et Surville, *op. cit.*, III, 1690, p. 376 (ed. a 2-a). Dutruc, *op. cit.*, No. 422.

(11) Trib. Dorohoi, (sentință confirmată de Curtea din Iași), *Dreptul* din 1891, No. 83. Cas. rom. *Dreptul* din 1898, No. 39; *Curierul Judiciar* din 1898, No. 16, și Bulet. Cas. 1898, p. 164. *Dreptul* din 1899, No. 8.

care cu greu se poate răsturna, veniturile viitoare ale fondului dotal nu pot fi urmărite de creditorii personali ai bărbatului, de cât pentru porțiunea pe care tribunalele, în suverana lor apreciere, n'o afectează la sarcinile căsătoriei. Aceste venituri nu pot fi urmărite de creditorii femeii, pentru datoriile contractate înainte de separarea de patrimonii, nici în urma acestei separații, sau desfacerei căsătoriei⁽¹²⁾. Această soluție este, ce e dreptul, criticată de unii autori⁽¹³⁾, pentru-că nu e nici-o dată bine de a imputernici pe un debitor a nu-și plăti datoriile, atunci mai ales când el are mijloace suficiente. Jurisprudența se pronunță, însă, în sens contrar, luând măsuri în contra delapidării veniturilor, pentru a apăra drepturile femeii, care, bine sau rău, această e o altă chestie, a fost cauza introducerii regimului dotal în legiurile moderne. Codul italian a modificat Codul francez, punând în principiu că: «în urma desfacerei căsătoriei, se poate procede asupra urmăririi bunurilor ce constituie dote, chiar pentru obligațiile contractate de femeie în timpul căsătoriei»⁽¹⁴⁾. În lipsa unui asemenea text în legea noastră, ne vedem silit a aproba jurisprudența, ori cât de imoral ar fi faptul de a nu-și plăti datoriile sale.

D. Alexandresco

(12) În urma desfacerei căsătoriei, nu mai rămâne, însă, nici o îndoială că veniturile, care odinioară erau dotale, vor putea fi urmărite de creditorii către care femeia sau moștenitorii ei s'ar fi obligat în urma desfacerei căsătoriei. Baudry, Le Courtois et Surville, *op. cit.*, III, 1692.

(13) Veți Planiol, III, 1630.

(14) «*Sciolti il matrimonio, si può procedere sui beni che costituivano la dote, anche per le obbligazioni contratte dalla moglie durante il matrimonio*» (art. 1407; § ultim).

BIBLIOGRAFIE

A a părut:

CODICELE DE ȘEDINȚĂ

AL

JUDECATORULUI DE PACE

ADNOTAT ȘI COMENTAT

coprînzînd

Legea pentru Judecătorii de Pace adnotată cu debaterile parlamentare din 1879, 1894 și 1896. Explicațiunea teoretică și practică a cazurilor. Controversele Legii și Jurisprudența (1868—1902) în comparațiune cu legiurile vechi, legiurile franceze, belgiană și genevoză în concordanță cu Noul Cod de Procedură. Regulamentul legii pentru Judecătorii de Pace. Legea pentru autentificarea actelor adnotată cu Jurisprudența Inaltei Curți. Legea pentru tocmele agricole.—Legea repaosului duminical.—Reproducerea textelor principale din celelalte legi relative la competența specială a județului de ocol cu observațiuni și trimiteri. Inovațiunile noului proiect al legii de pr. civ. relative la competența jud. de ocol. Un index alfabetic al legii timbrului. Tabela noilor taxe de Portare etc.

DE

CORNELIU BOTEZ

Membru de ședință la trib. Botoșani

NB.— Se mai găsește de vânzare numai câte-va exemplare la autor, și la redacția și tipografia acestui ziar, de unde se expediază contra valoare plus porto.